

Iz 42,1-9: *Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon." Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenul i s tím, co na ní vzchází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: „Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. Hle, už nastalo, co bylo na počátku, teď oznamuji nové věci. Dříve než vyraší, vám je ohlašuji."*

Jan 1,29-34: *Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa. To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve, než já. Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael."*

Jan vydal svědectví: "Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: 'Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.' Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží."

„Na počátku bylo Slovo a to slovo bylo u Boha a to slovo byl Bůh.“ Tak začíná jedno z evangelií, to Janovo. Co Bůh lidem přeje, to tu bylo od samého začátku a platí to pořád. Různé postavy to v Bibli nazývají třeba Boží království nebo opravdu dobrý život (tak dobrý, až se mu přezdívá věčný).

Skrze Slovo povstalo všecko, co kdy bylo, je a bude. Slovem byl stvořen tento svět. Ale kdyby jenom to: to Slovo nás provází celou tu

dobu, co tu jsme. Abychom měli život (ten věčný). Kvůli tomu dostali lidi Mojžíšovými prostřednictvím Zákon – ale víte, jak to dopadalo: nepokojeností a nevěrou a mnoha pokusy, jak Zákon upřesnit, aby to šlo líp. Bylo těch upřesnění tolik, až se do nich lidi zaplétali a už je ani nevnímali jako oporu a pomoc, ale jako přítěž a klec. A přitom je do žádné klece Zákon zavírat neměl, dostali ho proto, aby je zval ke svobodě a k zaslíbené zemi.

To Slovo, které tu bylo od počátku, se pak stalo tělem. Narodil se Ježíš. Dosud Bůh podnikal lečjaké pokusy, jak nám své přání a nabídku dopravit, ale teď je to jinak: tenhle člověk je Boží syn a o nebeském Otci nám řekl úplně všechno, co potřebujeme vědět, říká se v úvodu evangelia. Pak se tam objeví Jan Křtitel a spatří, jak k němu přichází Ježíš. A vysvětlí lidem, že už je to tu: to přichází Beránek Boží, který snímá hřích světa.

Člověka dnešní doby může napadnout: To se jim to žilo a věřilo, když viděli Ježíše na vlastní oči! A když jim Jan vysvětlil, kdo to je, takže měli hned jasno. A víte, že ne? Neměli to tehdy o nic snazší než my. Měli k dispozici bibli (zatím její první část), což my máme taky. Ježíše někteří z nich spatřili na vlastní oči, ale většinou o něm spíš slychali něco vyprávět. Ale že by měli jasno, kdo to je, nebo aspoň jasněji než my, to moc ne. Jen si přečtete, co se o něm tehdy říkalo: například že je to zázračný léčitel a učitel, proto ho vyhledávali. Někomu záleželo víc na tom, z jakého je rodu, proto se o něj zajímali. Někteří však byli zklamaní, že prý se rouhá, proto se ho raději stranili. Jiní s odporem sledovali, s jakými lidmi se stýká nebo že obráží hostiny, kde se hodně jí a pije, a kvůli tomu jím pohrdali. A tak dál. Každý k tomu může přihodit, co kde zaslechl a co si myslí, a vznikne zmatek, v němž se nevyznáte.

V jedné věci však výhodu měli: Když se tehdy řeklo “beránek”, rozuměli, že to má něco společného s vyvedením Božího lidu z otroctví

a patří to dohromady s obětí v chrámu a se smazáním hříchu. Právě to totiž slavívali, když jedli velikonočního beránka. Jan by býval mohl při pohledu na Ježíše říct třeba: „Hele, Král!“ a nebylo by to špatně. Ale řekl: „Hele, beránek Boží, jenž snímá hřích světa.“ V té větě je nejen informace o tom, kdo je náš „král“, ale také o tom, *jak* nám vládne: smývá hřích. Smývá hřích světa (i ten můj a váš). „Hele,“ povídá Jan, „tady přichází vaše budoucnost, tady přichází soudce, který nese vaši vinu, jděte za ním.“

Jan Křtitel do té doby docela budil pozornost a chodilo za ním prý hodně lidí. Mohl by v tom pokračovat, aby neztratil příznivce a žáky, ale místo toho povídá: Teď přichází někdo důležitější, než jsem já, tak věnujte pozornost jemu. Já mu jen rovnám cestu, abyste ho poznali i vy: Je to syn Boží.

Po této úvodní kapitole bude ve čtvrtém evangeliu následovat příběh (dvacet kapitol dlouhý), v němž se s tímhle Božím synem budou setkávat různí lidé: někteří ho přijmou, jiní odmítnou. Nic divného, to se stává, ale vypravěč tomu překvapivě říká soud. Je to totiž tak, že přichází beránek, který odnese hřích světa. Ti, kdo ho nepřijali, se z toho očistění vin vyvázali, chyběli. Zatímco ti, kdo ho přijali, spolu s ním přijali i darovanou milost (a dál už souzeni nejsou, dopoví to vypravěč). Beránek Boží odnesl hřích světa kamsi pryč a my mu ten svůj taky můžeme naložit. Proto v něm nehledáme léčitele a učitele, ale potkáváme v něm Božího syna a je dobře, že se stýká i s lidmi, jako jsme my.

„Já jsem vás křtil vodou (na odpuštění hříchů),“ povídal Jan Křtitel, „ale on (Boží syn) vás bude křtít Duchem svatým.“ Na konci vyprávění Ježíš toho Ducha předá lidem, a tak se celé to dění jeho odchodem nezastavilo, ale týká se i našeho století a nás.

Když se řekne „církev“, jsou tím míněni příjemci Boží milosti. Mají svět upozorňovat na Ježíše, nikoli na sebe. Nemají upozorňovat na své

vžité zvyklosti a pořádky, ale na to Slovo, které tu bylo od počátku a je pořád. Jenže je třeba ho poněkud hledat, protože Boží slovo se nestalo knihou, ale tělem a příběhem. Jak ho v tom hledat, na to recept není, ale Ježíš mluvil o tom, že nás k pravdě dovede Boží duch. Proto má člověk míň mluvit a víc naslouchat: snad uslyší a zjistí, co je kdy třeba říct a co udělat.

Bůh nám od počátku přeje, aby to na tomhle světě bylo k životu. Aby lidi mohli dýchat Boží blízkostí a nepadali pod neúnosnými břemeny. Proto přišel beránek a snímá hřích světa: soudce živých i mrtvých i pro nás vyhledává milost a otevírá cestu do budoucna.

Na závěr (jako posláni) ještě upozornění z jednoho dopisu, který je v Bibli:

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.

Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.

Máte-li se něčím opásat, pak pravdou, jako pancířem se obrňte spravedlností, obujte se k pohotovému službě evangeliu pokoje a nezapomeňte na štít, jímž je vám víra, ta zastaví a uhasí ohnivé střely zla.

Jako přilba nechť vám slouží Boží spasení a mečem nechť je vám meč Ducha, což je slovo Boží.

Ne každá výbava je člověku co platná v čase nepohody – *tahle* výbava ano. Kéž vám ji Bůh dopřeje, abyste nepodléhali těžkostem ani strachu, aby si vás nepodmanil smutek ani únava, ale aby vám vždycky dávala sílu Boží láska.

Milost vám a pokoj ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Amen.